

Tento způsob zimy

zdá se mi poněkud nešťastný, chtělo by se mi parafrázovat slavný výrok z Vančurova románu. „Rozmarné léto“ vzniklo již před více než osmdesáti lety a nabízí kromě možnosti kochat se jazykovým mistrovstvím autora i důkaz, že rozmary počasí nejsou doménou posledních několika let. Letošní zima mě však nepříjemně zaskočila z jiného důvodu.

Že jsem nevytáhl ze sklepa lyže a ze skříně zbrusu nový lyžařský oblek, bych jí ještě odpustil. Ani to, že v Praze prakticky nebyl sníh, mi v zásadě nevadilo – beztak nabude druhý den nepěknou barvu i strukturu. Zkrátka, není až tak nepříjemné mít v lednu ve městě více než 10 stupňů Celsia, ale kdo si v tomto počasí libuje nejvíce, jsou různé viry, ty malé neviditelné potvory, které dokáží pěkně zatopit nejen lidem, ale i mnohem větším tvorům.

Jeden takový bacil si v průběhu letošní zimy vyhlédl i mě a podle toho, jak pomalu se zotavuji, soudím, že těchto malých potvůrek muselo být na můj organizmus opravdu hodně. A netýkalo se to jen mě osobně, ale i řady známých. Je jasné, že letošní zima nepřeje lyžařům, zato bacilům svědčí náramně.

Možná vůbec poprvé od založení firmy jsem strávil dva týdny na lůžku a jako jedinou výhodu tohoto stavu jsem shledal to, že jsem si mohl v klidu přečíst noviny. A to právě v období, kdy světové shromáždění klimatologů zveřejnilo výstrahu o změně klimatu. Bylo velmi zajímavé sledovat následnou diskuzi, kde se objevo-

valy názory od absolutního zavržení zveřejněné zprávy až po katastrofické scénáře brzkého zániku lidstva.

Nevím, kde je pravda – rozhodně se necítím být odborníkem na toto téma. Některé argumenty mě však pobavily. Například tvrzení, že ničení přírody není vidět, a tudíž neexistuje, mně připomnělo vlastní chování jako žáka základní školy, kdy jsem učitelce chemie nevěřil, že existují atomy, a vyžadoval, aby mi je ukázala. Dnes je mi jasné, že bacil mě napadl, aniž bych ho viděl.

Klimatologové jsou bezesporu vzdělaní lidé, kteří ve své práci často využívají geografické informační systémy. Přestože ani oni nejsou v odpovědi na tuto otázku zcela jednotní, nebral bych jejich varování na lehkou váhu. Pokud je jejich názor pravdivý, je nejvyšší čas změnit naše chování. Pokud se mýlí, pak změna našeho chování ničemu neublíží. Chovat se šetrněji k přírodě například s využitím nejmodernějších technologií by mělo být pro vyspělou společnost samozřejmostí. A že moderní technologie něco stojí? To je zřejmé. Lidstvo by mělo ale rychle přemýšlet o svých prioritách, zda chce vyrábět tretky, nebo financovat vývoj a výrobu sofistikovanějších technologií. Nelze lidem zakázat používání aut – systém zákazů si pamatujeme ještě z dob totality a víme, že nikam nevede. Bylo by však možné je přesvědčit, aby si koupili takový vůz, který bude šetrnější k životnímu prostředí. Změnit bychom měli i náš vztah k odpadům, ke spotřebě energií a vůbec k celé společnosti. Nejen k vlastnímu prospěchu.

Petr Seidl